

Taatelitalvi

MAIJA KAJANTO

WSOY

KANVILA
KOTI-OVI-
OSA 2

MAIJA KAJANTO

Taatelitalvi

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MAIJA KAJANTO JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48994-9
PAINETTU EU:SSA

OSA

1

Ensilumi

LUKU 1

Krisse tuijotti edessään kohoavaa hirsitaloa ja potkiskeli ajatuksissaan jääkokkareta jaloissaan. Oli lokakuun toinen viikko. Kosteat räntähiutaleet leijuivat alas taivaalta, liisteröityivät maahan ja sulivat kosteiksi helmiksi Krissen villamyssyyn. Supertalvi, oli meteorologi sanonut eilen. Talvi, joka alkoi jo lokakuun puolella, eikä lumelle ja pakkaselle näkynyt loppua.

Ja supertalvi tästä voisi tulla hänelle itselleenkin. Tai sitten täysi katastrofi, Krisse naurahti. Se riippui niin kovin monesta asiasta, mutta eniten tuosta punaisesta hirsitalosta, joka näytti lumisateen ja loskan keskellä enemmän masentavalta röttelöltä kuin siltä ihanalta, tunnelmalliselta maalais-hotellilta, jonka oli tarkoitus houkutellessa vieraita ja taata hänen elantonsa.

– Joko alkoi kaduttaa?

Krisse vilkaisi vieressään seisovaa Hetaa ja hymyili. Heta oli ollut hänen paras ystävänsä siitä saakka, kun Krisse edellisena keväänä oli karistanut Helsingin pölyt jaloistaan, tulut Pyhävirralle mummon hoiviin ja päätyneet pyörittämään kahvila Koivua vanhaan kivitaloon Pyhävirran kylänraitille. Ilman Hetaa koko viime kevät ja kesä olisivat tuntuneet

paljon raskaammilta. Hetan kanssa he olivat syöneet jäätelöä, myyneet kesätorilla kahvia ja käyttäneet hurjan määrän tunteja kahvila Koivun verkkosivujen ja somekanavien parissa. Heta vakuutti, että Koivun projektit olivat hänelle mukavaa vaihtelua pankkivirkailijan työhön ja pitivät myös hänen graafikontaitonsa vireessä. Siitä huolimatta Krissellä oli usein vähän huono omatunto, kun Heta laittoi niin paljon vapaa-aikaansa kiinni hänen projekteihinsa.

– Ei nyt vielä kaduta, Krisse vastasi. – Mutta ei se kyllä ihan niin idylliseltä näytä kuin miltä toivoisin sen näyttävän, kun ovet kuukauden päästä avataan.

– Onhan tuo aikataulu vähän hurja, Heta sanoi miettivästi. – Toisaalta, eikö siellä ole jo aika paljon valmiina?

– Tule, mennään katsomaan, Krisse sanoi ja kaivoi avaimet taskustaan.

Puuportti narahti tutulla nuotilla, kun Krisse työnsi sen auki ja otti suunnan pihan poikki kohti hirsitalon etuovea. Talo oli Krisselle kovin tuttu. Tämä rakennus oli vielä seitsemän vuotta sitten ollut Pyhävirran lukio. Kun lukio oli lopetettu, oli talo seissyt tyhjillään. Kunnes viime kuussa joku oli tehnyt ehdotuksen, johon liittyi aika paljon mutkia, mutta joka lopulta johti siihen, että rakennuksen avaimet olivat nyt Krissen taskussa.

Krisse veti avainnippun esiin, he kiipesivät portaat ylös koulun ovelle, ja oven avautuessa Krisse laski nopeasti eteisaulassa seisovat maalipurkit. Niitä oli vähemmän kuin eilen, eli remontti eteni.

– Vastaanottotiski tulee tuohon, Krisse sanoi viitaten vastapäiseen seinään. – Kaksi vanhaa opettajanpöytää perätysten, siinä on laskutilaa vaikka muille jakaa. Ja nämä koulun

naulakot jätetään paikoilleen. Tänne voi ripustaa suksipussit ja monokassit ja jättää matkalaukut seinän vierille, eikä tule ahdasta.

– Se on hyvä, Heta sanoi hyväksyvästi. – Tänne ei varmaan kovin kevyiden matkatavaroiden kanssa tulla. Ja tämä on kyllä ihana, Heta lisäsi, kun he jatkoivat matkaansa oikealla olevista pariovista isoon, avaraan tilaan, jonka ikkunat antoivat vanhalle koulun pihalle.

– Ruokala, Krisse sanoi nyökäten. – Linjasto tuonne seinän viereen, aamulla vastapaistettua leipää, puuroa, karjalanpiirakoita ja munavoita. Kahvilassa myymättä jääneet tuotteet tulevat joka ilta tänne.

Heta katseli ympärilleen, ja Krisse huomasi hengittävänsä taas rauhallisemmin. Tämä tila oli alusta saakka tuntunut hänestä sellaiselta, joka sopisi hotellin ja retkeilymajan käyttöön parhaiten. Oli tilaa liikkua, ja pitkät pöydät ja penkit, jotka olivat palvelleet lukion ruokailijoita. Kun hän saisi pöydille punaruutuiset liinat ja järjestelisi aamiaisen tarjolle, vieraat viihtyisivät varmasti. Ja keittiö oli iso suurtalouskeittiö, jossa oli helppo toimia.

Krisse käveli ruokasalin poikki ja avasi oven alakerran isoimpaan tilaan. Siinä kun ruokasali rauhoitti mieltä, tämä tila aiheutti eniten harmaita hiuksia.

– Kas, koripalloteline on kadonnut, Heta hymähti.

– On, ja noin kymmenen maalikerroksen jälkeen ovat näköjään saaneet nuo lattioiden viivat peittoon, ei tarvitse joka kerran miettiä lentopallon sääntöjä, kun kävelee lattian poikki, Krisse totesi. – Tämä on retkeilymajan puoli. Sängyt tuodaan jo ensi viikolla, ja olisi hyvä, jos niitä pääsisi kokoaan silloin.

– Kuismako sen tekee?

– Kyllä vain.

Vanhaan liikuntasaliin oli pystytetty väliseinät, jotka jakoivat tilan kolmeen avonaiseen loossiin. Jokaiseen niistä tulisi yksi parivuode ja kerrossänky. Huoneet sai liukuovella suljettua, mutta kovin suurta yksityisyyttä tilat eivät tarjonneet.

– Tämä on kyllä ollut hyvä oivallus, Heta sanoi miettävästi.

– Liikuntasalin yhteydessä kun on jo valmiina suihkut ja vessat, eli tämä toimii pelkillä väliseinillä hyvin hostellina.

– Niinpä. Mutta vähän hirvittää silti, Krisse sanoi huokaisen. – Ihmiset buukkaavat retkeilymajamajoituksen, mutta saattavat silti olettaa jotain ihan muuta.

– Sitten vain sanot, että lisämaksusta on saatavilla parempiakin huoneita, Heta totesi olkapäitään kohauttaen. – Tuostako pääsee terassille?

Krisse nyökkäsi. Vanhan liikuntasalin takaseinältä pariovet veivät ulos. Tällä puolella oli ollut aiemmin vain jonkinlainen rantaan viettävä joutomaa, mutta edellisen rakennusporukan ansiosta seinustaa kaunisti nyt komea terassi. Krisse näki jo mielessään ensi kesän, jolloin terassille voisi kantaa pöytiä ja tuoleja, ja kauniilla ilmalla hotellivieraat voisivat syödä siellä aamupalan.

– Ja terassille tulee sitten se kallein investointi. Asennetaan ensi viikolla, Krisse sanoi irvistäen.

– Sinä siis päätit ostaa paljon?

– Kyllä. Ajattelin, että se olisi se yksi asia, joka erottaisi maalaishotelli Koivun kilpailijoista.

– Siitä tulee ihana, Heta sanoi kannustavasti. – Miltä yläkerrassa näyttää?

Portaat veivät eteisaulasta toiseen kerrokseen. Täällä oli lukioaikoina ollut kaksi isoa luokkahuonetta ja niiden välissä opettajainhuone.

– Opettajainhuoneen yhteydessä oli aikanaan vessa ja suihku sekä pieni keittokomero, Krisse jutteli avatessaan ovia isoihin, avariin huoneisiin. – Kun tuon opettajainhuoneen lohko, niin kohtuullisen pienillä putkitöillä saatiin nämä perhehuoneet.

Täällä olivat jo kalusteetkin paikallaan: sängyt, pienet pöydät ja tuolit, pitkällä seinustalla keittolevyt ja jääkaappi, mikro ja kahvinkeitin. Vessat ja suihkut olivat pienet, mutta toimivat.

– Mitäs nuo ovat, Heta kysyi sitten nyökäten käytävällä perhehuoneita vastapäätä oleviin oviin.

– Nämä olivat niin sanottuja ryhmähuoneita silloin, kun kävin täällä lukion, Krisse sanoi avaten toisen perhehuoneen vastapäisen oven. – Harmittaa vähän, kun näistä pikkuhuoneista on paras näköala, mutta näihinhan ei sitten saanut millään omia vessoja tai mitään keittotiloja. Eli näitä voi vuokrata yhden hengen huoneina, mutta vessat ovat käytävällä ja suihkussa joutuu käymään alakerrassa retkeilymajan käyttäjien kanssa.

– Ei se kaikille ole kynnyskysymys, Heta sanoi reippaasti ja käveli pienen, vähän putkimaisen huoneen ikkunan ääreen.

– Tämä näköala on tosiaan hieno!

Koulurakennus oli aikoinaan rakennettu järven rantaan, ja Krissekin huomasi näköalan huikaisevan yhä.

– Veikkaan, että nämä huoneet tulevat käyttöön lähinnä kylkiäisinä, eli perhehuoneessa majoittuja ottaa yhden hengen huoneen lisämaksulla, jotta saa isoäidin tai perheen teinin omaan huoneeseen, Krisse naurahti. – Mutta jos jaksat

vielä kiivetä yhdet portaat, niin näet sen, mikä myi tämän koko hotelliprojektin minulle.

Viimeiset portaat olivat puiset ja natisevat, mutta kun vanhanaikainen puuleikkauksilla koristettu ovi narahti ullakkokerroksessa auki, sekä Krisse että Heta vetivät syvään henkeä. Koko ylin kerros oli yhtä tilaa, taitekaton muodot loivat houkuttelevia, pieniä soppia. Lattia oli vaaleaksi hiottua puuta ja koko päätyseinä oli pieniruudullista ikkunaa, joka antoi järvelle. Pieni musta kamiina seisoj toisella seinustalla.

– Tämä on mieletön, Heta sanoi syvään huokaisten.

– Vanha talonmiehen asunto, Krisse naurahti. – Hormi-remontti, kylppäriremontti, keittiöremontti, pintaremontti. Mutta kun kaikki oli periaatteessa valmiina ja luvat kunnossa, niin kyllähän tästä saatiin aika ihana sviitti.

– Tämähö se oli, joka edellisen porukan innostuksen kaatoi, Heta kysyi.

– Niin kai, Krisse sanoi huokaisten. – Väärältähän se tuntuu, mutta toisen konkurssi on toisen onni. Tai no, katsotaan sitten keväämmällä, oliko se onni.

Heta nojautui ikkunaan ja tuijotti ulos. Järvi näytti äärettömältä, kaislikkojen jääriitteet päättyivät mustaan tyhjyyteen. Rantojen tummat kuuset ja männyt olivat jo saaneet valkoisen huurteen peitteekseen. Pian jää peittäisi järven, muuttaisi sen valkoiseksi tundraksi, joka vetäisi puoleensa hiihtäjiä ja potkukelkkailijoita.

Krisse hymyili ajatuksilleen ja kääntyi tarkastelemaan sviittiä, matalaa, houkuttelevaa parivuodetta, pehmeää valaistusta ja mummon varastosta napattua koria, johon oli pinottu polttopuita. Tässä huoneessa kaikki oli valmiina asiakkaita varten. Oli vähän surullista, että se porukka, joka oli tehnyt

nämä muutokset, ei koskaan saisi nauttia valmiista lopputuloksesta.

– Eli mitä siinä oikein kävi, Heta kysyi silitellen ajatukssissaan puisia ikkunanpokia. – Se firma halusi pistää hotellin pystyyn mutta eivät sitten halunneetkaan?

– Heillä oli kaikki luvat haettuna siihen, että lukiorakennus muutetaan huoneistohotelliksi, Krisse vastasi huokaisen. – Mutta jotain meni pieleen. Vanhoissa taloissa tulee kai aina sellaisia yllätyksiä, joihin remontoijat eivät osaa varautua. Veikkaisin, että heiltä vain loppuivat rahat kesken siinä vaiheessa, kun suunnitelmat oli tehty ja hyväksytyt, ylin kerros laitettu ja vanhan opehuoneen putkityöt valmiina. Ja sen jälkeen talo on seissyt keskeneräisenä ja ovet lukossa, kunnes tänä syksynä Petteri otti yhteyttä. Mutta hei, lähdetään kahvilaan. Täällä on sen verran vilpoista, että alkaa tehdä mieli joulukahvia.

– Joko sitä taas saa?

– Totta kai. Jos mummo saisi päättää, sitä juotaisiin kahvila Koivussa vuoden ympäri.

He kävelivät portaat alas, Krisse lukitsi etuoven, ja molemmat vetivät pipot syvemmälle päähän, kun räntä löi ulkona vasten kasvoja. Mutta talviset kelit olivat nyt hyvä asia, Krisse muistutti itseään. Mitä nopeammin talvi tulisi, Pyhäjärvi jäätyisi ja lumi peittäisi ympäristön pellot ja kukkulat, sitä nopeammin hotelli Koivu alkaisi pyöriä täydellä teholla.

Hyinen tuuli lennätti räntähiutaleita vasten kasvoja, kun Krisse ja Heta kävelivät vanhan koulun pihan poikki, mäkeä ylös ja toista alas kylänraitille. Matka ei onneksi vienyt viitäkään minuuttia, ja kun Krisse avasi kahvila Koivun oven, kahvilatilasta tulvahti kasvoille ihana lämpö. Heta syytti

nurkassa olevan pikkulampun ja pöydälle kynttilän, Krisse latasi kahvinkeittimen ja kaivoi esiin huhmaren. Murskattu kardemumma tuoksui niin vahvasti, että nenää kirpaisi, mutta kun mausteinen kahvin tuoksu levisi keittimestä, Kriisestä tuntui, kuin hyvä mieli ja rentous olisi laskeutunut vatsanpohjaan saakka. Talvi tulisi, joulukuoli olisi pian ovella ja Pyhävirralla puhalsivat ihan uudet tuulet. Tästä tulisi hyvä talvi. Krisse nosti mukit pöytään ja asetti Hetan eteen lautasellisen tummia, tuoksuvia taateleita, jotka oli kierittänyt lakritsijauheessa.

– Hyvää, Heta sanoi maistaessaan ensimmäistä taatelia.

– Näitä voisi syödä loputtomasti.

– Ajattelin tehdä näistä joulumyyntiin pieniä pussukoita, jotka sidotaan lakritsinauhalla, Krisse sanoi hymyillen. – Sinä saat toimia testiryhmänä.

– Se sopii hyvin, Heta vakuutti valiten uuden taatelin lautaselta. – Näitä täytyy ottaa lennolle matkaevääksi.

Krisse huokaisi raskaasti.

– Tiedätkö, pieneksi hetkeksi jo unohdin, että lähdet pois, hän sanoi haikeasti.

– Minä en, Heta naurahti. – Välillä valvon öisin ja mietin, olenko ihan hullu. Mutta joulun jälkeen onneksi alkaa taas arki.

Heta oli kertonut suunnitelmistaan kesän lopulla. Hän oli ketjuttanut rästiin jääneet lomansa, anonut muutaman viikon palkatonta vapaata töistään pankissa ja lähtisi kahdeksi kuukaudeksi kiertämään Australiaa. Krisse oli tämän kuullessaan samalla kertaa hillittömän onnellinen Hetan puolesta ja valtavan surullinen. Juuri tänä syksynä, jolloin käsillä oli uusia projekteja, hän jäisi ilman ystäväänsä ja tärkeintä kuuntelevaa korvaansa. Nytkin tuntui, että olisi tehnyt mieli vain rukoilla Hetaa olemaan lähtemättä, vaikka samalla tiesi, että toisella

oli edessään juuri sen tapainen breikki, jota Heta oli kaivannut työelämäputkessa ryömiessään.

– Äiti muuten lähtee miesystävänsä kanssa myös vähän kauemmas joulun viettoon, Krisse sanoi äkkiä. – Kuulin eilen puhelimesta, että he ovat varanneet yli kuukauden reissun Martiniquelle. Lähtevät ennen itsenäisyyspäivää.

Heta otti vielä yhden taatelin ja pörrötti lumisateen kastelemia punaisia hiuksiaan.

– Minun tulee ikävä tätä kahvilaa ja sinun ruokiasi, hän sanoi painokkaasti. – Mutta kerro nyt lisää tuosta hotellista.

– Sinä tiedät varmaan saman kuin minäkin, Krisse nau-rahti. – Minulle soitti ensin Petteri ja sitten kunnanhallitus.

– Petteri. Se leirintäalueen Petteri?

– Juuri hän.

Kesällä Krisse ja Heta olivat tehneet parin päivän loma-reissun lähellä sijaitsevalle leirintäalueelle, jossa olivat nukuneet puihin viritetyissä Tentsile-riippumatoissa. Leirintäaluetta oli pyörittänyt Petteri, nuorehko tamperelaismies.

– Minä en tiennyt, että siinä leirintäalueen lähimaastossa sijaitsi laskettelukeskus, Heta sanoi.

– Ei sitä ole tiennyt moni muukaan, Krisse totesi. – Minä muistan sen hämärästi lukioajoilta, käytiin joskus luokkakave-reiden kanssa laskemassa ja viettämässä urheilupäivää Tattari-vuorella. Mutta se oli silloin aika vaatimaton ja tässä välissä paikka on ollut monta vuotta kiinni. Petteri ja kaverinsa ovat nyt laittaneet tuulemaan, siellä on uudet rinteet, uudet hissit, välinevuokraamot ja kaikki muukin kohdillaan. Mutta hotelia siellä ei ole, eikä sellaista ole lähialueella missään.

– Ja tässä siis vanha lukiorakennus tuli mukaan kuvaan, Heta yöökkäsi.

– Kyllä. Petteri soitti minulle, hän oli kuullut, että tuota rakennusta kunnostettiin hotelliksi ja kyseli, tiedätkö siitä jotain. No, en tiennyt. Käsinkin hänen kysellä kunnanhallitukselta asiaa.

– Kuka sieltä kunnasta sinuun oli yhteydessä? Tommi?

Krisse tunsi pienen kirpaisun nimen kohdalla. Vaikka hän ei ollut nähnyt Tommia kuukauteen ja elämä pyöri Pyhävirralla tuttuun tapaansa, ikävä yritti ottaa vallan aina silloin tällöin.

– Ei kun Räikkönen, se kunnanhallituksen rasittava pamppu. Hän halusi tietää ensimmäisessä vaiheessa, olisinko kiinnostunut hoitamaan hotellin aamupalat, jos sinne löytyisi joku starttaamaan hotellitoimintaa. Mutta mitä enemmän aiheesta puhuttiin, minä jotenkin ... innostuin.

– Sinä sanot sen niin kuin se olisi paha asia, Heta naurahti.

– Minä olen normaalisti varovainen luonne, Krisse sanoi hymyillen. – En oikein osaa vieläkään selittää itselleni, mikä tuossa paikassa oikein vetosi. Jotenkin se tunne, kun käveli vanhan lukion käytävillä ja pystyin näkemään, mitä siitä voisi tulla.

– Ja tarkoitus on saada tänne houkuteltua laskettelijoita, Heta sanoi miettävästi. – Paljonko tästä on matkaa Tattarivuoren rinteisiin?

– Vajaa kymmenen kilometriä. Petteri sanoi, että jos hotelliin saadaan asiakkaita, jotka ostavat laskettelulipun ja majoituksen pakettina, hän huolehtii kuljetuksista omalla pikkubussillaan, jos osa matkailijoista tulee ilman autoa. Hänellä on hurja hinku saada tämä vetämään.

– Entä sinulla?

– No, onhan tuossa haastetta. Mutta olisi hienoa nähdä, että vanha rakennus pääsisi taas käyttöön. Ja jos laskettelu-

keskus lähtee vetämään, he tarvitsevat hotellin lähiseudulle.

Heta nyökkäsi ja kulautti kahvikuppinsa tyhjäksi.

– Siitä tulee hieno. Ja jos aamiaisella on tällaista kahvia, hotellivieraat tulevat olemaan tyytyväisiä ja onnellisia. Mutta nyt minä lähdän kotiin. Nähdään huomenna lounaalla!

Krisse nousi lukitsemaan kahvilan etuoven Hetan lähdettyä. Kun sammutti valot, saattoi kylänraitin katulampun valossa nähdä, kuinka lumi tanssi ja pyörteili. Petteri olisi iloinen, hän oli toivonut, että luonnonlunta saataisiin nopeasti tykkilumen jatkoksi.

Kahvila Koivu nukkui pehmeässä hämärässä. Pian olisi aika laittaa paperitontut ikkunoihin ja joululiinat pöydille. Krisse puhalsi kynttilän ja poimi lautaselta viimeisen lakritsinmakuisen taatelin suuhunsa.

LUKU 2

Rosmariinifocaccia (pellillinen)

4 dl vettä

1 pussi kuivahiivaa

1 tl suolaa

8 dl vehnäjauhoja

2 dl hiivaleipäjauhoja

1 dl oliiviöljyä

3 tl karkeaa merisuolaa

4 oksaa rosmariinia

Sekoita keskenään kuivahiiva, suola, puolet oliiviöljystä ja puolet jauhoista. Lisää seokseen lämmin vesi, sekoita tasaiseksi ja lisää loput jauhot taikinaan. Vaivaa taikinaa käsin tai koneella 10 minuuttia, peitä pyyhkeellä ja anna kohota noin puoli tuntia. Levitä leivinpaperi pellille, voitele se oliiviöljyllä (pullasuti on tähän hyvä apuväline) ja painele taikina pellille tasaiseksi kerrokseksi. Peitä pelti liinalla ja anna taikinan kohota vielä toinen puoli tuntia. Silppua rosmariini ja painele taikinan pinnalle karkeaa merisuolaa ja rosmariinia.

Sivele lopuksi pinta oliiviöljyllä ja paista 225 asteessa noin 10–15 minuuttia. Leivo erityisesti sellaisina päivinä, jolloin ajatukset täytyy juurruttaa käsillä olevaan hetkeen, siihen focaccian tekeminen sopii mitä parhaiten.

— **E**li jos kausikortteja on myyty tämän verran ja tuosta porukasta näin moni tulee ainakin kerran talven aikana hyödyntämään sen alennuksen, jolla kausikortilla saa varata alennushintaisen hotellihuoneen ja syödä alennettuun hintaan kahvila Koivussa, niin siitä pitäisi jäädä viivan alle jo tämän verran. Ja jos taas mietitään, että suurin osa laskettelijoista tulee lähiseudulta, mutta hotellivieraista taas isoin osa jostain kauempaa ...

Krisse huomasi Petterin äänen puuroutuvan päässään. Oli varhainen aamu, kahvila Koivu ei ollut vielä virallisesti auki, ja hänen ja Petterin oli määrä pitää palaveri, jossa käytäisiin läpi niin hotellin, kahvilan kuin laskettelurinteen suunnitelmia.

Ongelma oli vain se, että Krisse ei tuntenut saavansa otetta mistään. Petteri oli selvästi innoissaan Excel-taulukoista ja kokonaissuunnitelmista, Krissellä taas oli olo, että hän olisi mieluummin mennyt kahvikoneelle valmistamaan cappuccinoja. Tai hotellille siivoamaan työmaata. Siellä pitäisi tänään tehdä pitkä päivä, eikä Krisse ollut varma, miten taulukoiden tuijottaminen siinä auttaisi.

— No niin, eiköhän se ollut suurin piirtein siinä, Petteri sanoi sammuttaen koneen. — Mitkäs sinulla ovat loppupäivän suunnitelmat?

– Kahvila aukeaa kohta, Krisse sanoi. – Itse asiassa minun pitäisi aloitella keittiössä vähän valmisteluja, haluatko mennä katsomaan hotellille paikkoja ja tulla sitten syömään?

– Toki.

Krisse tunsu epämääräistä helpotusta, kun ovi kolahti. Keittiössä tuoksui kardemumma ja rosmariini, ja Krisse alkoi valmistaa korvapuusteja, antoi tuttujen liikkeiden sitoa itsensä tähän hetkeen. Rutiini oli löytynyt kahvilassakin nopeasti, kyllä hän saisi hotellinkin rullaamaan. Hänen täytyisi vain lakata kuuntelemasta Petteriä, jonka puheissa vain taivas oli rajana, joka ainoassa asiassa.

Takaovi kolahti ja Maisa huikkasi reippaan tervehdyksen, johon Krisse vastasi vilkuttamalla patakintaaseen verhoittua kättään.

– Miten menee, Krisse kysyi.

– Ihan mukavasti. Jonne hukkuu töihin, kun talvi yllätti autoilijat, Maisa vastasi.

Krisse hymyili. Maisa oli Hetan ohella hänen tärkeimpiä ihmisiään Pyhävirralla. Maisa oli myös kahvilan osa-aikainen työntekijä ja Krissen entisen poikaystävän, autokorjaamoä pyörittävän Jonnen avovaimo.

Maisan kanssa heillä oli ollut vähän kangerteleva alku. Kun Krisse oli ilmestynyt Pyhävirralle, oli Maisa suhtautunut Krisseen melko vihamielisesti juurikin Jonnen ja Krissen yhteisen historian takia. Onneksi se vaihe ei ollut kauaa kestänyt. Ja Krissen täytyi myöntää, että nykyään, kun hän näki Jonnen ja Maisan yhdessä kahvilalla tai kylänraitilla, hänellä oli pieniä vaikeuksia edes muistaa, että he olivat aiemmin Jonnen kanssa seurustelleet.

– Isäsi tulee tänään auttelemaan hotellilla, siellä on hirveä

määrä naulakoita, lamppuja ja huonekaluja, jotka pitäisi koota ja laittaa paikalleen, Krisse jutteli. – Petterin kanssa pidimme aamulla palaveria ja ... hei, onko kaikki hyvin?

Maisa otti tukea ovenpielestä. Tummiin hiusten kehystämät kasvot olivat valahtaneet kalpeiksi, ja vaikka Maisa selvästi yritti vastata Krissen kysymykseen, sanat juutuivat jonkin matkalle. Sen sijaan Maisa syöksähti Krissen ohi puoli-juoksua kahvilan asiakkaille tarkoitettuun vessaan, ja Krisse kuuli ankaraa kakomista.

Krissen mahanpohjaa käänsi. Maisa pitäisi lähettää kotiin sairastamaan ja tänään oli mahdollisimman huono päivä tälle käänteelle. Tänään hän oli ajatellut ottaa Maisan kanssa puheeksi sen, miten heidän pitäisi järjestellä työvuorot ja tekemiset, jotta Krissen olisi mahdollista pitää sekä kahvila että hotelli pyörimässä. Hän ei voisi olla kahdessa paikassa yhtä aikaa, se oli selvä, mutta hän ei voisi myöskään harkita uuden työntekijän palkkaamista, kun ei vielä ollut tietoa, olisiko hotellilla maksavia asiakkaita paljon, vähän vai ei ollenkaan.

Maisa tuli kylpyhuoneesta kalpean ja vetämättömän näköisenä, ja Krisse katsoi häntä osaa ottaen.

– Kamala, minkä pöpön sinä olet oikein saanut? Lähde kotiin lepäämään.

Maisa vilkaisu Krisseen vähän hämillään.

– Ei minun tarvitse mihinkään lähteä. Nyt on hyvä olo.

– Mutta jos olet sairas?

– Usko minua, tämä tauti ei tartu, Maisa sanoi vähän kitkerästi.

Krissestä tuntui, että aivot löivät hetken aikaa tyhjää. Sitteen napsahti.

Joulun taikaa kahvila Koivussa!

Joulu saapuu Pyhävirran kylän lumisiin maisemiin ja tuo mukanaan uusia käännteitä.

Kristiina Kivimaan arki on asettunut kahvila Koivuun. Kun kylä alkaa vetää lisää turisteja puoleensa, Krisse tarttuu tilaisuuteen. Järven rannalle aukeaa maalaishotelli Koivu, jonka vieraita hemmotellaan vastaleivotulla taatelikakulla.

Hotellin ja kahvilan pyörittäminen rinnakkain on kuitenkin täyttä työtä. Kun lumilautailijat jäävät kiinni lumimyrskyyn ja sähköt katkeilevat, Krissestä alkaa tuntua, että hän on haukannut liian ison palan. Sadan vuoden takaiset tapah- tumat alkavat kummitella nykypäivässä, ja Krisse tajuaa, että myös hänen läheisin ihmisensä salaa häneltä jotakin. Kun ovi uuteen ihmissuhteeseen näyttäisi avautuvan, Krisse joutuu päättämään, kuinka paljon painoa toisten mielipiteille voi laittaa.

Taatelitalvi on Kahvila Koivu -sarjan toinen osa. Sarjan aloittanut *Korvapuustikesä* (2022) sai kiittelyn vastaanoton ja on ollut sekä lukijoiden että kuuntelijoiden rakastama.

MAIJA KAJANTO on taustaltaan toimittaja ja viestinnän ammattilainen, joka ei hyvistä yrityksistään huolimatta ole koskaan oppinut leipomaan joulukakkua. *Taatelitalvi* on hänen viides kirjansa.

9 789510 489949

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48994-9